

řikám to písní

KAREL GOTT

Hudba jako malina

Jednou jsem zjistil, že na plakátě Vltavy stojí nápis VOLNÉ TRIBUNY. Ne, nešlo o pozvánku na 1. máje nebo do hlediště fotbalového stadionu Sparty. Šlo o to, že Vltava nabízela začínajícím zpěvákům možnost zazpívat si s opravdovým orchestrem. Cena za vítězství: kniha.

Páni, řekl jsem si.

Tedy jenom sobě, nikomu jinému.

Jednoho dne jsem prostě vylezl s kytarou na jeviště (VE VLTAVĚ, TY BRĎO!), stoupl si k mikrofonu, představil jsem se jako Karel Matějčík (bůhví, proč mě napadl zrovna Matějčík) a začal *pět*. Schválně říkám *pět*, protože říct, že jsem zpíval, by bylo trochu domýšlivý. Byla to nějaká westernová písnička a já jódloval, napodoboval Armstronga a dělal grimasy jako indiánskej šaman.

Divákům se Matějček líbil. Tleskali ale spíš se smáli, než poslouchali. To, jak jsem se kroutil a jaké jsem dělal posunky, je zřejmě zaujalo víc, než můj zpěv.

A já vyhrál. Knihu o komsomolcích.

Já vím, jako začátek to nebylo nic moc, ale začátek to přesto byl.

Jenomže potom se začaly dít věci.

Krautgartner se rozhodl, že už ve Vltavě hrát nebude – dodnes nevím z jakýho důvodu, snad si chtěl prostě odpočinout – a ve Vltavě podepsal smlouvu o vystupování jistý Jaroslav Malina a jeho orchestr.

A Malina za mnou jednou večer přišel a nabídl mi smlouvu na každodenní vystupování v programu *Vltava, včera, dnes...*

Maminka spráskla jako obvykle ruce.

Tatínek významně pohodil hlavou a prohlásil:

„Ty si seriózní práce prostě nenajdeš!“

„Ne, ne, tati... to je jen koníček, do učení budu chodit dál.“ zvolal jsem bláhově.

A jak jsem řekl, tak jsem učinil.

Začalo martyrium. Jestli v církevních dějinách existuje nějaký mučedník, kterej se rozhodl umřít pro hudbu, byl jsem to JÁ! Dlouho do noci jsem zpíval, jezdil na zájezdy, spal jen pár hodin a ráno chodil do učňáku.

Jak jsem to přežil, člověče, to dodneška nevím.

Když jsem nakonec dostal výuční list, už jsem uměl nejen zacházet se šroubovákem, ale zpívat kde co, včetně *Rock around the Clock*, který ke mně nakonec taky dorazil, ale to už ho netlačily botičky, ale měl na nohách pořádné kovbojské boty, které dupaly po tanečních parketech celého Česka.

A já už nebyl Karel Matějček, ale Karel Gott, a zpíval jsem o sto pět, nebo dokonce o sto šest.

V těch botách jsem se cítil dobře. Líp, než v té rozšmajdané boě, která mě připravila o UMRUM.

Na tu jsem udělal dlouhý nos.

SEMaFOI SEMaFOI

Sedm malých forem

Každý pondělí hrál ve Vltavě Akord klub manželů Viktora a Vlasty Sodomových.

A v tom Akord klubu hrál na basu takovej malej chlapík v sáčku, slamáčku a s brejličkami na nose. Vůbec nebyl tak dobrej, jako Hulan, ale bylo v něm něco svéráznýho a autentickýho, že jsem z něj nemohl spustit oči. On se s tou basou mazlil stejně jako Hulan a já si při pohledu na něj vzpomněl na toho pedagoga, co mě učil basu objímat.

Ten chlapík v sáčku byl tak sympatickej a upřímnej, že když se postavil k mikrofonu a začal zpívat takový veselý, vtipný texty, publikum si stouplo a skandovalo.

A tak jsem za ním jednou večer zašel a představil se:

„Karel Gott.“

A on mi podal ruku, usmál se a svým nenapodobitelným způsobem povídal:

„Jiří Suchý.“

Ten večer jsem ještě vůbec nevěděl, že většinu těch veselých a vtipných textů si píše sám a že se z něj stane jedna z největších uměleckých osobností našeho světa. Jen jsem tam skromně stál a klopil oči, když jsem ho poprosil, aby mě naučil hrát na tu basu.

„Já nejsem vůbec dobrej basák,“ odpověděl. „Sám to pořádně neumím. Jak bych tě mohl učit?“

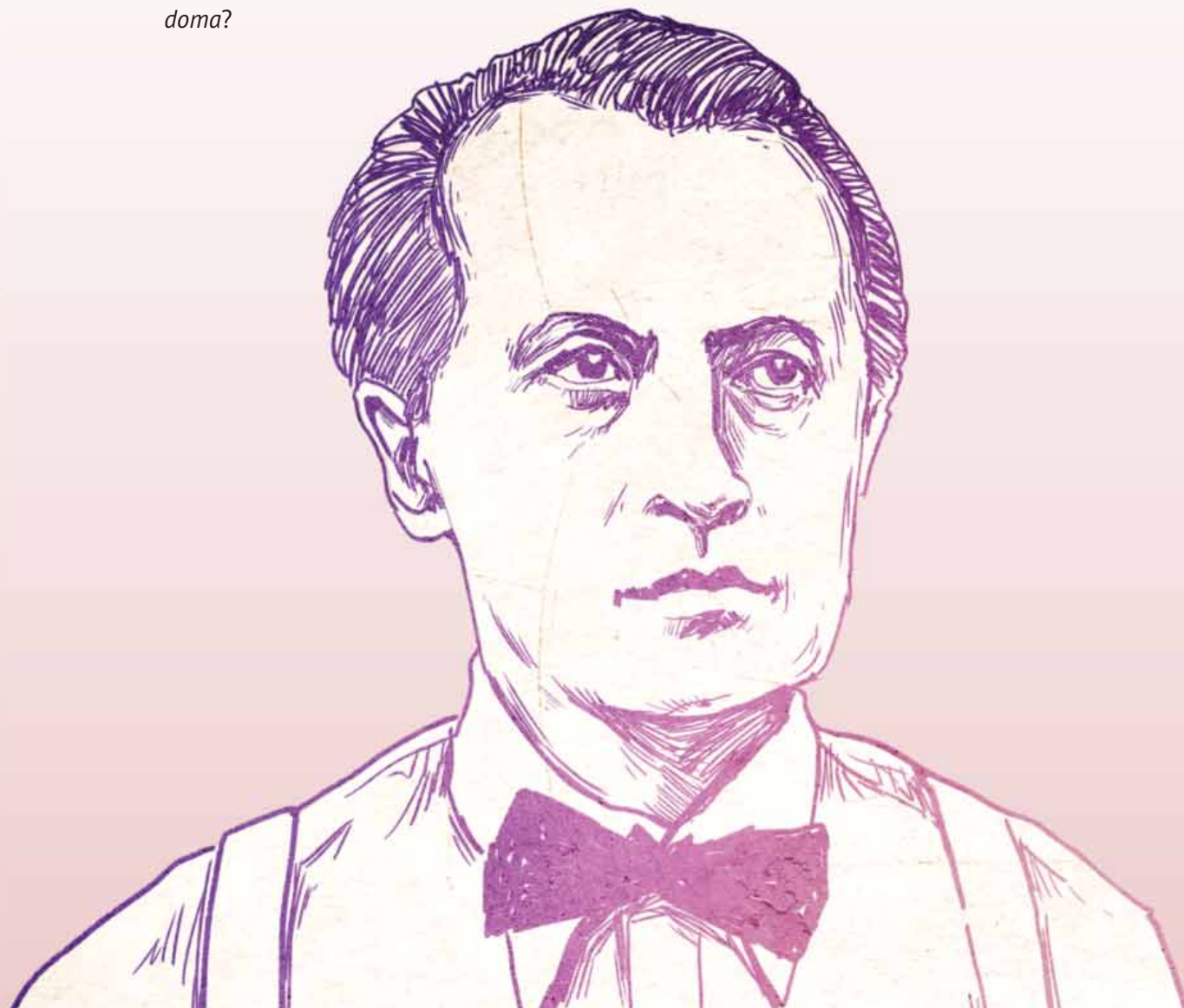
A tak jsem zase zklamaně odešel, ale dál jsem poslouchal, jak zpívá *Letní den*, *Blues pro tebe* nebo *Zlomil jsem ruku tetičce*. A když spustil český text na *Rock around the Clock* (*Tak jak plyne řeky proud...*), stál jsem spolu s diváky a křičel nadšením.

A vůbec jsem netušil, že za mnou tenhle chlápek znovu přijde. Když jsem jednou přišel do Vltavy, našel jsem tam vzkaz, že se mnou v salonku chtějí mluvit tři pánové. Věděl jsem, kdo to je, a tak když jsem o přestávce stoupal po schodech nahoru, podlamovala se mi kolena.

„Pamatuješ se na mě?“ zeptal se Jiří Suchý.

„Jasně,“ odpověděl jsem, a v duchu jsem se zase objímal s tou basou.

V tu chvíli zasáhl vysoký Karl Mareš, který v Semaforu režíroval. A zeptal se mě, jestli bych si nechtěl v Semaforu zazpívat ve hře *Zuzana není sama doma*?

„Chtěl bys se mnou spolupracovat?“

Hleděl jsem na něj jako vyoraná myš. Já vím, že je to fráze, ale přesně tak jsem tenkrát musel vypadat. Myslím, že mě tehdy napadlo, jestli mě Suchý nechce konečně učít na tu basu.

„Já...“

„Tak si plácnem?“ povídá Jirka Suchý.

„A co u vás budu dělat?“ zeptal jsem se naivně. Vlastně jsem ještě pořádně nevěděl, co po mně chtějí. Choval jsem se jako blázen, kterýho po letech pustili na svobodu.

„No přece zpívat,“ zasmál se Jirka Šlitr.

A tak jsme si pláclí.

Přišel rok 1964.

A Suchý se Šlitrem mi napsali písničku *Oči mám sněhem zaváté*.

JAK ŠEL ČAS: ROK 1964

V červnu se uskutečnily volby do Národního shromáždění.

Potápěči našli na dně Černého jezera několik beden s nacistickými písemnostmi. V skutečnosti se jednalo o podvrh StB, který měl zdiskreditovat některé politické představitele

Rakouska a NSR.

Do Československa přijel na návštěvu generální tajemník ÚV SSSR Nikita Sergejevič Chruščov.

Prezidentem byl znovu zvolen Antonín Novotný.

Francouzský filozof Jean-Paul Sartre odmítl Nobelovu cenu za literaturu.

V Londýně měl premiéru film *Perný den* s Beatles.

Umřel herec Národního divadla Bedřich Karen.

Divadlo Semafor uvedlo novou hru *Jonáš a tingl-tangl*.

Karel Gott nazpíval písničku *Oči má sněhem zaváté* z představení *Zuzana je sama doma* v hudebním nakladatelství Supraphon. Singl se stal nejprodávanější Gottovou deskou všech dob. Písnička získala všechna tehdejší ocenění a stala se největším hitem roku.

